

**Комунальний вищий навчальний заклад
«Харківська академія неперервної освіти»**

**Партнерство в освіті.
Практика взаємодії у контексті освітньої
діяльності на шляху розбудови
Нової української школи**

Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції

(Електронний збірник)

**Харків
2022**

Укладач:

Смирнова Марина Євгенівна, кандидат педагогічних наук, завідувач кафедри соціально-гуманітарної освіти Харківської академії неперервної освіти.

Партнерство в освіті. Практика взаємодії у контексті освітньої діяльності на шляху розбудови Нової української школи / Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції. – Харків: Харківська академія неперервної освіти, 2022. – 140 с.

Шановні колеги!

Цей електронний збірник включає матеріали учасників *Всеукраїнської науково-практичної конференції «Партнерство в освіті. Практика взаємодії у контексті освітньої діяльності на шляху розбудови Нової української школи»*, що проходила 18 травня 2022 року.

Не дивлячись на складні умови воєнного стану, багато педагогів викладачів, керівників закладів освіти взяли участь у нашому заході і представили цікаві, корисні, змістовні матеріали з найактуальнішої теми: *партнерство в освіті*.

Ми знаємо, що концепція педагогіки партнерства стала основою реформування сучасної української школи. Вона спирається на ідеї гуманістичної педагогіки як одного з напрямів у теорії та практиці виховання. І важливою тенденцією в утвердженні партнерської взаємодії в закладі освіти є орієнтація освітнього процесу на особистісну модель комунікації між учителем і учнем, студентом і викладачем, подолання авторитаризму з боку педагога у вихованні та навчанні, спроба утвердити в навчанні принципи взаємодії, взаєморозуміння, підтримки, усвідомленої особистої відповідальності за його результати.

Педагогіка партнерства базується на визнанні принципу дитиноцентризму, людиноцентризму взагалі. Тому сама концепція актуальна і має значення не тільки для організації освітнього процесу в ЗЗСО. Її зміст і механізми застосування сприяють формуванню *нового освітнього середовища* в школі, в дитячому садочку, у системі позашкільній освіти, в закладах вищої освіти.

У матеріалах, що були представлені учасниками конференції, проблема партнерства в освіті розглянута в теоретичному та практичному аспектах. Автори статей і тез розкривають і описують найбільш затребувані питання і проблеми реалізації концепції педагогіки партнерства й освітнього партнерства в цілому. Розглянуто технології партнерської педагогіки, принципи педагогіки партнерства в умовах дистанційного навчання, характер взаємодії учнів і викладача під час освітнього процесу, приділено увагу комунікативній культурі керівника, актуалізована проблема мережевого партнерства у системі професійного розвитку педагогів та ін.

Ми підготували цей збірник, щоб і учасники конференції й усі, для кого ця проблема є важливою у контексті професійної діяльності, мали змогу ознайомитися з цими матеріалами, використовувати їх у своїй роботі, ділитися ними зі своїми колегами.

Зміст

Програма Всеукраїнської науково-практичної конференції	6
Наукові матеріали (статті, тези) учасників конференції	13
Команда психолого-педагогічного супроводу: партнерство в інтересах дитини з ООП <i>Тетяна Вікторівна Абрамович</i>	13
Партнерство учасників освітнього процесу щодо створення безпечного освітнього середовища <i>Марія Сергіївна Астахова</i>	16
Організація партнерської взаємодії сім'ї і школи в контексті інклюзивної освіти <i>Юрій Дмитрович Бойчук</i>	20
Технології партнерської педагогіки <i>Галина Леонідівна Вороніна</i>	28
Реалізація принципів педагогіки партнерства в умовах дистанційного навчання <i>Тетяна Сергіївна Китиченко, Сергій Олександрович Китиченко</i>	32
Досвід використання мультидисциплінарного методу у вивченні історії України та української літератури в старших класах <i>Лариса Борисівна Лехан, Ірина Вікторівна Бобокало</i>	37
Взаємодія учнів і викладача в класі музичної імпровізації <i>Євгеній Павлович Воропаєв</i>	42
Комунікативна культура керівника у контексті гуманістичного підходу до управління <i>Олександра Іванівна Мармаза</i>	45
Формування культурної компетентності школярів НУШ на засадах педагогіки <i>Світлана Анатоліївна Мельник, Вікторія Григорівна Чуркіна</i>	51
Сучасна філософія партнерства в навчальних закладах <i>Євген Володимирович Пилипко</i>	58
Кластерний підхід як основа мережевого партнерства у системі професійного розвитку педагогів <i>Любов Денисівна Покроєва</i>	64
Практика взаємодії закладів загальної середньої та позашкільної освіти в естетичному вихованні підлітків у контексті розбудови Нової української школи <i>Лариса Володимирівна Серих</i>	71
Роль керівника закладу загальної середньої освіти у налагодженні партнерської взаємодії в педагогічному колективі <i>Марина Євгенівна Смирнова</i>	73

Педагогіка співробітництва як новий рівень педагогічної культури: діти, родина і навчальний заклад – друзі, партнери та однокласці <i>Олена Анатоліївна Студенець</i>	75
Формування медіаграмотності у процесі освітньої <i>Тетяна Іванівна Чаркіна</i>	82
Практичні розробки з досвіду роботи учасників конференції	86
Соціальне партнерство в системі загальної середньої освіти об'єднаної територіальної громади <i>Олена Олександрівна Байназарова</i>	86
Формування навичок безпечного користування Інтернетом: співпраця державних органів та громадських організацій <i>Наталія Анатоліївна Бесараба</i>	88
Реалізація партнерської взаємодії учасників освітнього процесу засобами рухової активності <i>Ірина Василівна Волкова</i>	94
Врахування психологічних особливостей вихованців та використання ненасильницького спілкування з дітьми дошкільного віку <i>Вікторія Миколаївна Вронська</i>	100
Фасилітація в роботі вчителя початкових класів <i>Ольга Михайлівна Гезей</i>	109
Школи вчителів географії – ефективний механізм партнерства освітян Харківщини <i>Олександр Іванович Грінченко, Олександр Миколайович Саввіч</i>	113
Теоретичні основи «педагогіки партнерства» в освітньому процесі <i>Руслана Ігорівна Жадан</i>	119
Розвиток партнерства в популяризації читання дітей і підлітків шкільної бібліотеки <i>Зоя Геннадіївна Жеребкіна, Ганна Миколаївна Павлова</i>	126
Реалізація освітнього потенціалу НУШ у процесі викладання інтегрованого курсу «Україна і світ. Вступ до історії та громадянської освіти. 5-6 класи» <i>Владислав Олександрович Кронгауз</i>	129
SOFT SKILLS як основа ефективної взаємодії в роботі сучасного педагога <i>Валерія Вячеславівна Пацульда</i>	134
Тьюторський супровід як альтернатива доброї практики в досягненні цілей і завдань Нової української школи щодо формування особистості <i>Наталія Вікторівна Поляцкова</i>	137

**Міністерство освіти і науки України
Національна академія педагогічних наук України
ДЗВО «Університет менеджменту освіти»
Харківський національний педагогічний
університет імені Г.С. Сковороди
КВНЗ «Харківська академія неперервної освіти»**

**«Партнерство в освіті. Практика взаємодії у контексті освітньої діяльності
на шляху розбудови Нової української школи»**

Всеукраїнська науково-практична конференція

Програма

18 травня 2022 року

Харків – 2022

Порядок роботи

Всеукраїнської науково-практичної конференції

«ПАРТНЕРСТВО В ОСВІТІ. ПРАКТИКА ВЗАЄМОДІЇ У КОНТЕКСТІ ОСВІТНЬОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ШЛЯХУ РОЗБУДОВИ НОВОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ»

18 травня 2022 року

**ВІДКРИТТЯ КОНФЕРЕНЦІЇ – 11.00 (онлайн)
здійснюватиметься в онлайн режимі в Google-Meet
<https://meet.google.com/itn-tpmp-ben>**

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ – дистанційно

СЕКЦІЙНІ ЗАСІДАННЯ – дистанційно

**МАТЕРІАЛИ КОНФЕРЕНЦІЇ БУДУТЬ ДОСТУПНІ НА САЙТІ
КВНЗ «ХАРКІВСЬКА АКАДЕМІЯ НЕПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ»**

Відкриття конференції

ПОКРОЄВА ЛЮБОВ ДЕНИСІВНА,

доктор філософії, доцент, ректор КВНЗ «Харківська академія неперервної освіти»

БОЙЧУК ЮРІЙ ДМИТРОВИЧ,

доктор педагогічних наук, професор, ректор Харківського національного педагогічного університету імені Г.С.Сковороди

РЯБОВА ЗОЯ ВІКТОРІВНА,

доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри менеджменту освіти та права ДЗВО «Університет менеджменту освіти»

Сучасна філософія партнерства в навчальних закладах

Євген Володимирович Пилипко

*Tempora mutantur et nos mutamur in illis.
Часи змінюються, і ми змінюємося разом із ними.*

Темпи розвитку сучасного інформаційно відкритого XXI століття радикально відрізняються від темпів розвитку першої та другої половини XX століття. Більше того, темпи розвитку свідомості суспільства та формування соціальних ідеалів наприкінці XX порівняно з першими двома десятиліттями XXI століття відрізняються так радикально, що покоління 90-х уже не завжди розуміє вектори розвитку поколінь 2000-х років.

Відповідно до сучасних ритмів змінюються й методи виховання та освіти в навчальних закладах. Реалізації принципів сучасної освіти присвячений новий «Державний стандарт базової середньої освіти» від 30 вересня 2020 р. № 898 [6].

Згідно з вимогами, передбаченими статтею 11 Закону України «Про повну загальну середню освіту», новий «Державний стандарт» є основою для розроблення типових, а також інших освітніх програм.

Але «Державний стандарт» є не тільки основою для розробки програм. У ньому закріплені такі положення, які вимагають трансформації світоглядних концепцій як вихованців, так і вихователів. І передусім зміни соціальної ролі вихователів у бік більш партнерських відносин, ніж авторитарних.

Сучасне розуміння поняття «партнерства» може межувати зі схожими, але водночас шкідливими в нашій сфері такими явищами, як панібратство та рівність як тотожність. Розглянемо, що ж таке здорове партнерство, і як не потрапити в пастку панібратства або «рівності» (у розумінні тотожності) на тлі сучасної практики співпраці «вчитель-учень» у навчальних закладах.

Сьогодні в наших реаліях є багато видів партнерських відносин: партнерство в бізнесі, партнерство в політиці, партнерство в юриспруденції, у спорті, партнерство в особистих співвідносинах. Усі ці види партнерства формують певне побутове уявлення про партнерство в освіті. Складається враження, що партнерство в освіті дещо схоже на означені види партнерських відносин. Але це хибне враження невідповідної людини, сформоване на підставі формально логічної подоби загальної ознаки «партнерства». Насправді партнерство в системі освіти принципово відрізняється від означених видів партнерства.

Суттєва різниця між партнерством у системі освіти й указаних сфер людської діяльності полягає в тому, що в інших сферах розуміється партнерство між повнолітніми, відповідальними та правоздатними особами, а в нашій сфері партнерство має відбуватися між досвідченою, професійною, відповідальною особою та малолітніми або ж неповнолітніми особами, яким ще треба засвоїти, що таке права сторін, що таке обов'язки сторін, що таке особиста відповідальність перед товаришами, суспільством і законом. Тобто

засвоїти ті соціальні норми, які є фундаментальною базою за для партнерства в суспільстві, але не є очевидними для тих, хто тільки готується до складного суспільного життя. Для недорослих громадян. Для них та їх батьків.

Крім того, їм необхідно засвоїти правила партнерства й водночас готуватися до життя, що стрімко ускладнюється з кожним роком розвитку нашої цивілізації. І якщо раніше достатньо було дізнатися про традиції відносин свого суспільства, навіть не повністю всього соціуму, а лише свого соціального стану, то зараз замало знати образ поведінки свого оточення. Необхідно усвідомлювати всю складність життя сучасного громадянина та особи, яка живе в умовах широкого інформаційного простору XXI століття.

Таким чином, партнерство в освіті відрізняється від усіх відомих нам у побуті форм партнерства й ускладнюється тим, що партнерські відносини заздалегідь нерівноправні та неврівноважені. Ні в професіональному, ні в соціальному, ні в якісному, ні в кількісному відношенні. Будівництво партнерства в таких обставинах є надзвичайно складним завданням сучасної освіти.

Ускладнює партнерські відносини в освіті й те, що це не двосторонні відносини, як зазвичай розуміють обивателі, і навіть не трьохсторонні, а багатосторонні відносини. Зараз поясню, про що йдеться. За Законом «Про освіту», учасниками освітнього процесу є вчителі, учні та їх батьки, начебто наявні три сторони. Але на практиці часто буває так, що в матері є своя думка про процес освіти, а в батька – своя. До того ж можуть приєднатися дідусі, бабусі та інші родичі дитини, яка навчається протягом 11 років у школі. І в кожного буде свій погляд на партнерські відносини. І не кожен із них готовий розуміти, що партнерство передбачає певні домовленості та взаємні поступки задля загального блага. Успішне партнерство є цілою системою взаємно побудованих прав і обов'язків відповідальних сторін. Втручання кожного нового агента зі своїм особистим розумінням лише ускладнює процес побудови такої системи.

Тожу системі партнерства в освіті спостерігаємо багатосторонні взаємовідносини нерівноправних осіб. І не тільки осіб. Незримо між ними присутній обов'язковий до виконання «Державний стандарт середньої освіти», який вимагає в обмежені терміни оволодіння конкретними знаннями, уміннями, навичками, а тепер і компетенціями з боку вихованців. Тобто головним бенефіціарієм партнерських відносин в освіті має бути головний замовник – Держава. Замовник вимагає підготовки компетентної особистості в необхідних для суспільства об'ємах і високої якості.

Таким чином, окрім фізичних осіб – учасників навчально-виховного партнерства, є і головний юридичний учасник Держава. Побудова партнерських відносин із державою також є складовою партнерських відносин в освіті.

Ось чому партнерські відносини в освіті – набагато складніші партнерства у звичайному розумінні цього слова.

До того ж існує небезпека, що дехто з учасників партнерських відносин раптово не розрізнить партнерство та панібратство, або ж партнерство та

рівність. Але ще гірше, якщо дитиноцентричні батьки або сама дитина зрозуміють партнерство як прислужування дитині.

Виявити таке хибне ставлення вкрай важко, а переконати в хибності такого ставлення ще важче.

Якою ж є головна мета таких партнерських відносин? Що ж є запорукою успіху партнерських відносин в освітніх закладах? Яке істотне й розумне призначення партнерських відносин у складних реаліях нашого життя?

Відповімо на ці запитання поступово.

По-перше: головною метою партнерства є і буде виховання гідного характеру дитини. Характер дитини, її гідність, гармонійність, культура, добродійність, працездатність, соціальна значущість є незмінною та першочерговою метою виховання в закладах освіти. Вторинною стосовно цієї мети є освіта. Оскільки знання кожні 3-5 років удосконалюються та збільшуються, то вони відповідно постійно застарівають, тоді як добродійний характер завше є дефіцитним і затребуваний у нашому суспільстві.

По-друге: що є запорукою успіху партнерських відносин в освітніх закладах? Такою запорукою є розуміння, що вчитель є старший і досвідчений партнер у партнерських відносинах учитель-учень-батьки. Учитель є кваліфікованим і досвідченим професіоналом навчання та виховання. Тому його позиція має бути вирішальною.

По-третє: головним прикладом партнерства є характер учителя, його моральний та культурний рівень. Учитель як партнер завжди постає взірцем поведінки для учня і батьків. Тому сьогодні, коли занепадає масова культура, учителю вкрай важливо зберігати в собі еталони культури й моралі на передовій культурної війни за нове покоління.

По-четверте: істотне й розумне призначення партнерських відносин у складних реаліях нашого життя є підготовкою дитини до соціальної норми поведінки та норми громадянських стосунків із суспільством і державою як апаратом управління. Тобто призначення партнерських відносин – це не побудова особливих оранжерейних, тепличних умов для зберігання дитини від травмонебезпечного світу. Ні, навпаки. Сутністю партнерських відносин у світлі Держстандарту «Нової української школи» є підготовка дитини до реального життя. Підготовка компетентної, морально зрілої, психологічно усталеної, соціально відповідальної особи. Особи, яка зможе реалізувати цивілізаційну та необхідну трансформацію нашого майбутнього суспільства. Особи, яка здатна розвивати й удосконалювати нашу державу на гідному рівні сучасного цивілізаційного стандарту.

І хоча сучасна благородна мета освітянського партнерства в цілому нібито зрозуміла всім, але не зрозуміло, чому система освітянського виховання сьогодні така малоефективна? Чому процес виховання ускладнюється час від часу, чому з кожним роком усе важче спілкуватись учителям із батьками та з дітьми?

Справа в тому, що наші партнерські відносини не будуються в чистому полі, чи в умовах інформаційно стерильного середовища. Більше того,

освітня система працює в умовах інформаційного бруду та сміття через надзвичайно потужну діяльність мас-медіа.

Наші діти і батьки, та й самі вчителі постійно знаходяться під тиском і впливом мас-медіа завдяки інформатизації суспільства. Це вплив маніпуляторів надзвичайно високої кваліфікації та професіоналізму.

Інакше кажучи, у сучасних партнерських реаліях між учителями-батьками-дітьми незримо присутній четвертий фактор. Фактор пропаганди мас-медіа. І саме в умовах гібридної війни впливу мас-медіа на свідомість суспільства нам, учителям, припадає вести боротьбу за гідну свідомість і добродійний характер молодих громадян нашої країни.

Фактор мас-медіа – це фактор ускладнення освітнього процесу.

Мас-медіа починають боротьбу за думки малих громадян ще до того, як вони потрапляють у систему молодшої та середньої школи. Ще до того, як у боротьбу вступили вчителі, ще до початку формування партнерських стосунків.

Як це відбувається? Розглянемо на конкретних прикладах.

У віці до 7 років формується база характеру майбутньої свідомості дитини. Головні поняття про Мужність і Жіночість, Добро і Лихо, Любов і Ненависть, Людяність і Звірство, Правду та Кривду, Сміливість і Боягузтво.

Діти починають визнавати нереальність анімаційних фільмів/мультфільмів близько 7 років. До семи років діти зазвичай ще не здатні розрізняти адекватно фантазію та реальність у медіа.

До дев'яти років (приблизно) діти мало здатні поставити себе на місце іншого, тобто, дітям цього віку мало притаманне співчуття як атрибут людяності [4]. Діти до дев'яти років також часто мають менш розвинений самоконтроль, ніж діти старшого віку. Це означає, що вони можуть легше піддаватися спокусі наслідувати поведінку, яку бачать у медіапродукції. З одного боку, мас-медіа нав'язують товари для цільової аудиторії до 9 років, а з іншого, для аудиторії молодих батьків пропагують дитиноцентризм, вседозволеність і недоторканість дитини. І як наслідок: капризні або істеричні вимоги дитини на покупку бажаних іграшок, продуктів харчування, споживання швидко задовольняються.

Нажаль, якщо приходить така суміш капризної дитини й дитино-центрованих батьків у навчальний заклад, то вони розглядають педагогічний колектив як обслугу, яка повинна задовольняти будь-які хитання інтересів дитини і батьків. І дорослим, але молодим батькам це здається нормою. Молоді батьки під впливом мас-медійних сил навіть не розуміють, що їхній соціальний борг – виховувати суспільно свідому дитину, здатну будувати краще суспільство, а не бути довічним капризним споживачем товарів і послуг.

Сьогодні домінують хибні уявлення про систему освіти й освіту в цілому, що освіта є послугою. Відповідно до цього працівники освіти сприймаються батьками як обслуга, яка повинна швидше задовольняти вимоги споживача.

Але освіта, за сутністю внутрішніх відносин, завжди була, є і буде продуктом духовно-інтелектуальної творчої діяльності [5]. Як література, зображувальне мистецтво, музика, хореографія. Не дивно, що серед дев'яти

грецьких муз (із грецької – мислячі) дві музи, Кліо і Уранія, є заступницями історії та астрономії – сучасних освітянських дисциплін.

Отже, освіта – продукт духовної творчості, а засвоєння такого продукту цілком залежить від бажання, потреби, можливості учнів.

У віці близько 8-9 років діти набувають розуміння штучної природи всіх медіапродуктів. Вони здатні відрізнити фантастику від реальності [3], відокремити актора та його героя. Але їм ще притаманна самоідентифікація (гра) з уявним перевтіленням у медійних героїв. Так мас-медіа формують ринок товарів-атрибутів, притаманних героям екранів: одяг героїв або ж із героями, речі, символічні зображення на товарах, на філіжанках, черевиках, шкарпетках тощо.

Із 10-11 років діти починають розуміти, що люди належать до певних соціальних груп і що ці групи відрізняються між собою. Бувають успішні й «лузери», багатії та жебраки, впливові, популярні, підкорені та невідомі. Діти стають здатними зрозуміти поведінку інших людей з погляду їхнього соціального походження. З цього віку вони все частіше використовують фільми й телевізійні програми, відеоблоги, соціальні мережі.

А вже з 12 років для дітей характерні розвиток розуміння гумору й абстрактне мислення, але бракує емоційного розвитку (самоконтроль) і критичності. Дитина бажає стати соціально вагомою, але ще не є зрілою для суспільства. Тож мас-медіа маніпулюють на цьому бажанні, розповсюджуючи думку про істотність таких соціальних атрибутів, як модний одяг, телефон, престижний відпочинок.

Брак досвіду (орієнтирів для розуміння) деяких тем у цьому віці призводить до формування поверхових суджень. Особливо це стосується категоричних уявлень про брак, соціальні цінності, сенс життя, добро і зло.

Тут підлітки починають споживати інформацію з кола свого оточення або з популярних засобів масової інформації, але тільки не в спеціалістів.

Засоби мас-медіа використовують вікову категорію від 12 до 16 років для поширення образу успішної людини, яка з шиком відпочиває, зловживаючи психоактивними речовинами, але веде водночас спортивний спосіб життя та руйнує соціальні традиції. Типовий образ бунтаря, саме такий образ і відповідає перехідному періоду 12-14 років, коли природний розвиток свідомості так і підштовхує на соціальний протест.

З 16 років неповнолітнім притаманна ідеалізація кумирів [4]. Підлітки схильні ідентифікувати себе з реалістичними героями. Пізній дитячий та підлітковий вік – період, коли діти часто ідеалізують психологічні та соціальні характеристики медійних героїв або зображуваних у медіа діячів, створюють собі кумирів. Тут стикаються моральний розвиток майбутнього повнолітнього громадянина і кримінальні проблеми суспільства. Так діти реалізують власне ставлення до соціального добра і зла, уже сформоване на тлі впливу батьків, оточення та мас-медіа. Перебуваючи в пошуку нової ідентичності, підлітки спеціально шукають у медіа інформацію та ідеї, які можна для цього використати.

Для такої цільової аудиторії засоби медіа пропонують дітям численні приклади кримінальної поведінки, і добре відомо, що молодь, особливо хлопчики, можуть ідентифікувати себе з кримінальними медійними героями. Дослідження свідчать, що кримінальна поведінка серед молоді сягає піку в роки дорослішання, а потім іде на спад. Це стосується таких злочинів і порушень правопорядку, як вандалізм, крадіжки в магазинах, бійки. Ризикована хуліганська поведінка має ореол привабливості для молоді, адже юнаки часто відчують, що їм майже немає що втрачати, на відміну від дорослих.

З 18 років і в подальшому житті людина в цілому реалізує свій сценарій життя, який був сформований під впливом оточення, батьків, мас-медіа та закладів навчання.

Що ж повинна робити система партнерства освіти й партнерства в реаліях зростаючого впливу медійних сил? Як спрямувати партнерство в наших закладах і освіту в цілому до позитивного розвитку наступних поколінь? Як зберігати в соціумі конструктивні традиції?

Найбільш перспективними є ширення та розповсюдження новацій у сфері медійного світу [2].

По-перше – широка популяризація медіаосвіти в закладах навчання та виховання серед учасників освітнього процесу засобами медіа.

По-друге – роз'яснення засобів маніпуляції, прийомів впливу на дітей із боку медіагруп, використовуючи соціальні мережі.

По-третє – популяризація освіти батьків, підвищення їх батьківської кваліфікації в обсязі медіаграмотності.

По-четверте – розвивати медіаімунітет і медіаобізнаність населення.

По-п'яте – розвивати вміння та навички критичного мислення, розуміння причинно-наслідкових зв'язків, здатності проводити історичні паралелі, робити філософський аналіз і синтез.

Але всі ці заходи лише вторинні щодо головної мети.

Найголовніша мета медіаосвіти – це формування конструктивного цілісного світогляду сучасної людини. Людини з гармонійною науковою та духовною освітою. Людини, яка відмовляється від егоцентризму заради гармонійного розвитку суспільства. Людини нового віку, яка спрямована на служіння людству заради розвитку загальнолюдських цінностей.

Таким чином, філософія партнерства в системі сучасних навчальних закладів має складатися з розуміння об'єктивних базових принципів.

1. Головною метою сучасного виховання на тлі партнерства є підготовка компетентної морально зрілої, психологічно усталеної, соціально відповідальної особи.

2. Партнерство в освіті суттєво відрізняється від інших видів партнерства, і значно неврівноважене сторонами-учасниками.

3. Має за мету виховання гідного характеру компетентного громадянина, ґрунтуватися на партнерстві старшого досвідченого партнера з молодшими некваліфікованими партнерами, за умови взірцевої поведінки з боку старших і поваги з боку молодших.

4. Реалізується в умовах небувалого інформаційного тиску мас-медіа та соціальних мереж.

5. Сучасне партнерство має враховувати необхідність медіаграмотності в сучасних навчальних закладах, яка цілком пов'язана з формуванням і вихованням конструктивного світогляду всебічно розвиненої людини, яка спрямована на побудову як гармонійного українського суспільства, так і цивілізації в цілому.

Література

1. Медіаосвіта (медіаграмотність) як навчальна дисципліна. Теорія медіаосвіти як засіб формування «критичного мислення». Роль медіа у формуванні сучасної картини світу: <https://studfiles.net/preview/1623494/>

2. Концепція впровадження медіаосвіти в Україні (нова редакція): <https://ms.detector.media/>

3. Лапланш Ж., Понталіс Ж.-Б. Словарь по психоанализу. М.: МГУ, 1996. 623 с.

4. Український енциклопедичний кінословник. Т. 1. Основні терміни та поняття / уклад.: С.Д. Безклубенко; О.Г. Рутковський; Київ. нац. ун-т культури і мистец., Ін-т мистецтвознав., фольклористики та етнології ім. М. Рильського НАН України. – Вінниця: КНУКІМ, 2006. – 500 с.

5. Публіцистика. Масова комунікація: медіаенциклопедія / за загальною редакцією В. Іванова. – К.: АУП, ЦВП, 2007. – 778 с.

6. «Державний стандарт базової середньої освіти» від 30 вересня 2020 р. № 898: <https://mon.gov.ua/ua/osvita/zagalna-serednya-osvita/nova-ukrayinska-shkola/derzhavnij-standart-bazovoyi-serednoyi-osviti>

Кластерний підхід як основа мережевого партнерства у системі професійного розвитку педагогів

Любов Денисівна Покроєва

Актуальність. Відповідно до III та IV цілей сталого розвитку (III мета — міцне здоров'я і благополуччя; IV мета — якісна освіта), зважаючи на аксіологічні імперативи сучасної державної політики в галузі освіти, що визначені в Законах України, до основних напрямів підвищення якості системи освіти на період 2021–2030 років віднесено: упровадження в національний освітній простір основних ідей освіти на засадах ціннісного та компетентнісного підходів; створення безпечного для життя і здоров'я учнів середовища; трансформацію системи управління освітою.

Означені завдання через їхню складність, багатовекторність і комплексність можливо розв'язати лише за умов консолідації зусиль та партнерства всіх зацікавлених інституцій/стейкхолдерів.